Theology on the Web.org.uk
Making Biblical Scholarship Accessible

This document was supplied for free educational purposes. Unless it is in the public domain, it may not be sold for profit or hosted on a webserver without the permission of the copyright holder.

If you find it of help to you and would like to support the ministry of Theology on the Web, please consider using the links below:

Buy me a coffee https://www.buymeacoffee.com/theology

PATREON https://patreon.com/theologyontheweb

PayPal https://paypal.me/robbradshaw

A table of contents for *Honeycomb* can be found here:

https://biblicalstudies.org.uk/articles_honeycomb.php

HONEYCOMB 3/1 (January 2002): 98–102

Debbi MAHER

Meet Yourng Soth

YOURNG Soth

In 1946 a faithful Christian woman in Kompong Thom named Touch Hin gave birth to a son, naming him Yourng Soth. The neighbors looked down on the family because of their beliefs, and excluded them from most areas of community life.

There were no pastors or churches at that time in Kompong Thom, although occasionally a pastor went down to Kadam Ha village in Khum Chhouk Kasarch Baray district. Therefore his mother took him to attend the annual conference at Takmau Bible School in Phnom Penh. Sometimes his father would take him to the local wat. Although Yourng Soth was thus raised in a home with Christian influences and was familiar with many Bible stories and spiritual songs, he did not yet believe. His mother would faithfully pray that one day he would become a strong leader in the Christian church. He would hear those prayers and consider it highly unlikely.

After high school Soth went to Kompong Cham to study. He was excited to be on his own together with other youth, and to finally be free of the "Christian family" stigma. Although his friends were typical college students looking for thrills and excitement, his mother's influence somehow led him to live a responsible and restrained college life.

After finishing school in 1968 he married Kang Koeung. The marriage had been arranged by Soth's mother, who was pleased that Koeung was a Christian.

Soth soon left to begin his government-issued rubber-manufacturing job in Ratanakiri. That malaria-plagued province proved a difficult place to live, and the job itself was hard. He was not happy and decided to walk out on his contract—a dangerous move to make.

He managed to find a taxi heading back to Kompong Thom. When the taxi approached one of the checkpoints, the driver asked him to get out, circle around, and meet them up ahead. Soth would have needed travel permission forms, as contract workers were expected to remain in their work locale except during certain holidays. But the driver did not wait for him. So Soth was forced to travel out of sight in a dense and dangerous forest, infested with tigers, snakes, and other sinister creatures, for nearly one full morning. He was petrified. His fear of death turned this into a dreadful day.

Soth stripped off his hat and shoes and knelt down and cried out to God for forgiveness. He promised to serve God if he lived, and pleaded that God would receive him if he died. A great peace enveloped him, and Soth suddenly realized that this moment was the answer to his mother's prayers. It also marked the beginning of his seeing God's grace and provision in his life.

He put on his hat and shoes and began walking out of the forest—no longer afraid, no longer alone. In ten minutes he came to a road. Rolling toward him was a man on a bicycle. Soth simultaneously felt relieved and suspicious. This person might know that he was fleeing and have him arrested. He wanted to ask if he had been following him, but did not. The man offered Soth a ride, and told him he had no reason to fear. Soth still felt uneasy, but grew amazed that as they talked the man would answer his questions before Soth asked them as

if the man were anticipating them. This was reassuring. They rode for hours.

The mysterious stranger spoke of the various modes of transportation up ahead. He assured Soth that should the taxi be unavailable or refuse to take him, then Soth would be welcome to stay at his place for the night. He pointed to a beautifully painted house not far away. It was clear that he was a man of wealth.

Then the bicycler pointed to a waiting taxi—the same that had stranded him before! "Go and ask if they will allow you to ride with them," said the man. Soth dismounted and dashed off to the taxi, which had stopped for repairs. When he reached it, the taxi was fixed. Immediately the other passengers pushed him in without giving him a chance to say goodbye. The driver explained that he had been forced to leave without Soth because the security officers would have shot at the taxi had they seen the driver pick up a man without papers. Soth felt so sorry for not being able to say goodbye to the man on the bike and thank him. To his amazement, the man was nowhere in sight and the house did not exist! He was amazed in his heart and he thought that man must be God's angel.

Before coming to Phnom Penh in 1969, Soth and his wife did some farming in Kompong Thom. This was difficult at first because he was an inexperienced student. But despite opposition, theft of crops, and ridicule because of their faith, his family learned how to grow various kinds of crops. This was a bittersweet period, as on the one hand they watched the Lord miraculously bless their harvest, but on the other Kang Koeung's mother passionately opposed her daughter's marriage to a Christian. She hated Christians. She threatened to take all of her daughter's possessions if she did not leave her husband and renounce her faith. Koeung decided to return everything her mother had ever given her, (such as necklaces, bangles, *hole,* and *pharmourng* [two kinds of Cambodian cloth]) and trust fully in the Lord for her needs.

In 1970 Yourng Soth attended Bethany International Church. Norman and Marie Ens were missionaries there and influenced him greatly. In 1972, he began a three-year course of study at the Takmau Bible College. Soth later became an assistant to the pastor in Zarephath

church, helping with the youth and evangelism. By now there were many churches in Cambodia, as well as faithful missionaries such as Andy Bishop (WVI), Mel Gravan, Jean Hall, Alice Compain (OMF), and Don Cormack.

A few days before the fall of Phnom Penh, warnings arrived from friends outside the country. When the Khmer Rouge entered the city and it was clear that the foreigners would be leaving, Yourng Soth's immediate family was offered the chance to leave as well. He decided that if all of his family couldn't leave then he too must stay.

He was encouraged by a dear friend to leave all nonessentials behind, including medical supplies, literature, clothing, and food. God would provide all that he needed. This advice probably saved his life. As he was being relocated to his native Kompong Thom, Soth's simple dress and his listing farming skills as his background removed suspicion from him. Although many Cambodian Christians died for their beliefs, Soth's relocation officers never asked about his religion.

Because he had returned to his native Kompong Thom, Soth was known to be a Christian. His home village told him that he and his family would not live because he had served the American imperialist! This frightened him, and he did nothing but pray that God would spare his and his family's lives so that they could serve him. At that time he was able to hide his Bible and read it daily because he was working as a sugar palm worker. He kept God's word tucked inside his pillowcase. Reading it strengthened and encouraged him during this tragic period in Cambodian history.

When asked how the Khmer Rouge years affected his faith, Soth replied that it made it stronger. His most intense time was when one official—Comrade Cheng, a leader of the collective in Kadam Ha, Chhouk Kasarch, Baray—plotted to kill him. Everybody knew about it and warned Soth to be wary. Soth prayed to God for protection. One day another group of Khmer Rouge caught Comrade Cheng and put him to death. Now Soth and his family could breathe easily. This was the way God spared his life. At that time he led three people to Christ—Khiev Vanlong, Dith Savy and Moeung Lamoeuy.

Today Yourng Soth is the leader of the Khmer Evangelical Church throughout the country. He has held leadership positions in

this church since 1990. He and Koeung have eight children ranging in age from fifteen to thirty-two. His children have followed in their parents' faith and serve in various ministries in Phnom Penh. The church has outreach programs for youth, for their immediate neighborhood, and for the provinces. Local congregations of the Khmer Evangelical Church each have men's, women's, youth, and children's groups, to help them accomplish their goal that each congregation plant a new church annually.

Soth believes the greatest asset of the Cambodian church is that it is strong and has a good structural foundation. As Christians develop good study habits and scriptural discernment, they will continue to grow and not become confused by the cults that bring false messages to Cambodia. Prayer with those who have been led astray is also essential.

In discussing how new missionaries can best support the Cambodian church, he says that those who work alongside existing Cambodian congregations and those who seek wisdom and input from Cambodian Christians are probably the most effective. Others who arrive and start churches with foreign pastors, bypassing cultural and historical wisdom, will have a tougher time adjusting. These latter will also be easily deceived by Cambodians who offer to assist their ministries for wrong and often selfish reasons.

Yourng Soth's prayer for Cambodia is that God would give Christians clear understanding of his word and of the true meaning of service. He prays that God would share his light and wisdom and that Cambodians would seek God's will. He also prays for religious freedom, and that the politicians would not make laws that prohibit religious freedom and worship.

Yourng Soth has seen the Lord's hand of protection, provision, and miraculous grace. He has also witnessed the amazing outcomes of a faithful mother's prayer.

សំណុំឯកឃ្មុំ ៣/១ (មករា ២០០២)៖ ១០៣-១១១

ជួបជាមួយលោកគ្រូ យង់ សុត

លោកស្រី ដេប៊ី ម៉ាហ៊ើរ

លោក គ្រូ យង់ សុទ្ធ

នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៤៦ ស្ត្រីគ្រីស្ទបរិស័ទដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់ឈ្មោះ តូច ហ៊ិន បង្កើតបានកូនប្រុសម្នាក់ បានដាក់ឈ្មោះកូនប្រុសនោះថា យង់ សុត ។ អ្នកនៅជិតខាងមើលងាយចំពោះគ្រួសារនោះខ្លាំងណាស់ដោយព្រោះតែជំនឿរបស់ខ្លួន និងគេមិនសូវរាប់រកប៉ុន្មានទេ នៅក្នុងសហគមន៍ដែលគ្រួសារនោះរស់នៅ ។

នៅពេលនោះមិនមានគ្រូគង្វាល ឬព្រះវិហារនៅខេត្តកំពង់ចាំឡើយ គឺយូរៗម្តងមានគ្រូចុះទៅភូមិក្តាមហារ ឃុំឈ្លូកខ្សាច់ ស្រុកបារាយណ៍ នៅក្នុងខេត្តកំពង់ធំ ដូច្នេះម្តាយរបស់គាត់តែងនាំគាត់ទៅចូលរួមធ្វើមហាសន្និបាតស្ទើរតែរាល់ឆ្នាំ នៅសាលារៀនព្រះគម្ពីរតាខ្មៅក្រុងភ្នំពេញ ។ ជួនកាលឪពុករបស់គាត់នាំគាត់ទៅឯវត្ត នៅក្នុងភូមិកំណើតរបស់គាត់រស់នៅនោះផងដែរ។

ទោះបីជាលោកគ្រូ យង់ សុត រស់នៅក្នុងគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ និងបានដឹងរឿងរ៉ាវជាច្រើននៅក្នុងព្រះគម្ពីរ និងចេះច្រៀងចំរៀងសរសើរតម្កើងព្រះក៏ដោយក៏គាត់នៅមិនទាន់ដឹងពិតប្រាកដនៅក្នុងខ្លួនដែរ។ ម្តាយរបស់គាត់តែងតែអធិស្ឋានសូមឲ្យថ្ងៃមួយ គាត់បានក្លាយជាអ្នកដឹកនាំម្នាក់ដ៏រឹងមាំនៅក្នុងក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ គាត់ស្តាប់ឮសេចក្តីអធិស្ឋាននោះ និងពិចារណាចំពោះការងារនោះឯង ហើយមិនចង់ក្លាយជាអ្នកបំរើព្រះឡើយ ។

គាត់បានទៅរៀនបន្តនៅឯកំពង់ចាម ។ គាត់សប្បាយចិត្តណាស់ដោយគាត់បាននៅជាមួយមិត្តភក្តិដែលជាយុវជនដទៃទៀត ហើយនិងទីបំផុតបានរួចខ្លួនចេញពីគ្រួសារគ្រីស្ទបរិស័ទ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាមិត្តសម្លាញ់របស់គាត់ គេគិតតែពីចង់សប្បាយតាមបែបមួយនៃជីវិតជាយុវសិស្សនៅវិទ្យាល័យការស្តីប្រដៅរបស់ម្តាយរបស់គាត់ គឺនាំឲ្យជីវិតរបស់គាត់រស់នៅក្នុងជីវិតមួយដែលមានការទទួលខុសត្រូវ និងធ្វើឲ្យគាត់គិតឃើញថាគាត់មិនត្រូវរស់នៅក្នុងជីវិតជាយុវសិស្សនៅក្នុងវិទ្យាល័យ ដែលគ្មានការទទួលខុសត្រូវនោះទេ ។

បន្ទាប់ពីបញ្ចប់ការសិក្សានៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៦៨ គាត់បានរៀបការជាមួយស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះ កង គីង ។ ការរៀបចំឲ្យមានប្រពន្ធនោះ គឺម្តាយរបស់លោកគ្រូសុតជាអ្នករៀបចំទុកដាក់ឲ្យ ព្រោះគាត់ពេញចិត្តចំពោះអ្នកស្រី គីងជាអ្នកជឿលើព្រះយេស៊ូ ។

មិនយូរប៉ុន្មាន លោកគ្រូ សុត បានចេញទៅធ្វើការងារនៅចំការកៅស៊ូនៅខេត្តរតនៈគីរី ។ នៅក្នុងខេត្តនោះគឺជាកន្លែងពិបាករស់នៅ ដោយព្រោះជម្ងឺគ្រុនចាញ់ ហើយឯការងារនោះទៀតសោត ក៏លំបាកណាស់ដែរ ។ គាត់មិនសប្បាយចិត្តក៏សម្រេចចិត្តរត់ចោលការងារនោះ ដែលជាការសម្រេចចិត្តបែបនោះប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់មែនទែន ។

គាត់បានរកឡានឈ្នួល ដើម្បីជិះវិលត្រឡប់មកកំពង់ធំវិញ ។ នៅពេល

ឡានមកជិតដល់កន្លែងឆែកឆេរមួយកន្លែង អ្នកបើកឡានបានសុំឲ្យគាត់ចុះចេញពីឡាន ដើម្បីដើរវាងកន្លែងឆែកឆេរនោះ ហើយណាត់គ្នាទៅជួបនៅខាងមុខ ។ លោកគ្រូសុតត្រូវតែមានសំបុត្រអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើដំណើរក្នុងនាមគាត់ជាកម្មករដែលជាប់ក្នុងកិច្ចសន្យាបំរើការងារនៅក្នុងតំបន់នោះ លើកលែងតែថ្ងៃបុណ្យ ឬ ថ្ងៃឈប់សំរាកទើបគាត់អាចធ្វើដំណើរបាន ។ ប៉ុន្តែពេលនោះអ្នកបើកឡានមិនបានរង់ចាំគាត់ទេ ព្រោះគេខ្លាចទាហានយាមសង្ស័យទើបគេទៅចោលគាត់ ។ ដូច្នេះលោកគ្រូសុតត្រូវបង្ខំចិត្តធ្វើដំណើរវាងកាត់ចូលក្នុងព្រៃយ៉ាងក្រាស់ ដើម្បីគេចពីភ្នែកកងយាមល្បាត ហើយនៅក្នុងព្រៃក្រាស់នោះពោរពេញដោយគ្រោះថ្នាក់ជាទីបំផុត ដូចជា ខ្លា ពស់ និងសត្វសាហាវផ្សេងៗទៀត គាត់ដើរកាត់ព្រៃ កាត់កន្លែងគ្រោះថ្នាក់អស់រយៈពេលជិតមួយព្រឹក ។ គាត់ភ័យខ្លាចយ៉ាងខ្លាំង រកគិតអ្វីមិនឃើញឡើយ ។ សេចក្ដីភ័យខ្លាចចំពោះសេចក្ដីស្លាប់នោះ បានធ្វើឲ្យថ្ងៃមួយជាថ្ងៃដ៏គួរឲ្យរន្ធត់យ៉ាងខ្លាំង ។

គាត់បានដោះមួក ស្បែកជើង ហើយគាត់បានលុតជង្គង់ចុះ អំពាវនាវរកព្រះជាម្ចាស់ដើម្បីសុំការអត់ទោស ។ គាត់បានសន្យាជាមួយព្រះជាម្ចាស់ថាគាត់នឹងបំរើព្រះអង្គ បើសិនជាគាត់មានជីវិតរស់នៅ ព្រមទាំងទូលសូមឲ្យព្រះអង្គទទួលគាត់ផង បើគាត់ស្លាប់ទៅនោះ ។ ស្រាប់តែគាត់មានសេចក្ដីសុខនៅក្នុងចិត្តភ្លាមមួយរំពេច ហើយគាត់បានដឹងភ្លាមថា ពេលនោះ គឺជាពេលដែលព្រះឆ្លើយតបចំពោះសេចក្ដីអធិស្ឋានរបស់ម្ដាយរបស់គាត់ ។ ឱកាសនោះក៏ជាចំណុចចាប់ផ្ដើមធ្វើឲ្យគាត់នឹកឃើញព្រះគុណរបស់ព្រះ និងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះអង្គចំពោះជីវិតរបស់គាត់ ។

គាត់ពាក់មួក ស្បែកជើង ហើយដើរចេញពីព្រៃ លែងមានសេចក្ដីភ័យខ្លាច លែងគិតថាគាត់កំពុងនៅតែឯងទៀតឡើយ ។ នៅពេលប្រហែលដប់នាទី គាត់បានឃើញផ្លូវមួយ ហើយនៅតាមផ្លូវនោះ គាត់បានឃើញបុរស

ម្នាក់កំពុងជិះកង់នៅពីក្រោយគាត់ ។ ពេលនោះ លោកគ្រូ សុត ចាប់ផ្តើមមានអារម្មណ៍ធូរស្រាលបន្តិច ហើយក៏ចាប់ផ្តើមសង្ស័យថា បុរសម្នាក់នេះប្រហែលជាដឹងថា គាត់រត់ចោលការងារ ហើយមកចាប់គាត់ឲ្យត្រឡប់ទៅវិញទេដឹង ។ គាត់ចង់សួរបុរសនោះថាតើលោក មកតាមខ្ញុំឲ្យទៅវិញ ប៉ុន្តែគាត់មិនសួរទេ ។ បុរសម្នាក់នោះក៏បបួលឲ្យ លោកគ្រូ សុត ឡើងជិះកង់ជាមួយគាត់ ហើយប្រាប់ទៀតថាមិនបាច់ខ្លាចទេ ។ លោកគ្រូ សុត នៅតែមានអារម្មណ៍មិនសូវស្រួលក្នុងចិត្តដដែល ប៉ុន្តែគាត់អស្ចារ្យក្នុង ចិត្តមែនទែននៅពេលដែលគាត់និយាយគ្នាជាមួយបុរសនោះ ហាក់បីដូចជាបុរសនោះដឹងមុនថា គាត់បំរុងសួរអ្វីទៅហើយ ។ គាត់នេះធ្វើឲ្យគាត់កាន់តែមានទំនុកចិត្ត ហើយគាត់ក៏ព្រមឡើងជិះកង់ជាមួយបុរសនោះ ។ ពួកគាត់ទាំងពីរធ្វើដំណើរដោយជិះកង់នោះអស់រយៈពេលជាច្រើនម៉ោង ។

បុរសចម្លែកដ៏អាថ៌កំបាំងនោះបាននិយាយប្រាប់ពីរបៀបធ្វើដំណើរតាមបែបផ្សេងៗប្រាប់ដល់គាត់ជាមុន ។ គាត់បាននិយាយអះអាងប្រាប់ដល់លោកគ្រូ សុត ថា បើឡានជិះមិនបាន ឬបើឡានគេមិនព្រមឲ្យគាត់ជិះនោះគាត់អាចស្នាក់នៅមួយយប់ នៅក្នុងកន្លែងរបស់បុរសអាថ៌កំបាំងនោះបាន នេះជាការអះអាងដែលគាត់បានឮបុរសនោះប្រាប់គាត់ ។ បុរសនោះបានលើកដៃចង្អុលបង្ហាញពីផ្ទះ មានលាបពណ៌ស្អាតមួយ ដែលនៅមិនឆ្ងាយប៉ុន្មាននៅតាមផ្លូវនោះ ។ បុរសអាថ៌កំបាំងនោះក៏ចង្អុលបង្ហាញឡានដែលឈប់នៅខាងមុខនោះភ្លាម "នុ៎ះឡាន ទៅសួរគេមើល តើគេឲ្យទៅទេ?" ពេលនោះលោកគ្រូ សុត ចុះពីលើកង់រត់សំដៅទៅឡាននោះភ្លាម ដោយគិតថាចាំសួរឲ្យដឹងពីម្ចាស់ឡានថាតើគេព្រមឲ្យគាត់ទៅឬក៏អត់ សឹមមកលាបុរសនោះវិញ ។ គ្រាន់តែទៅដល់ឡានភ្លាម គេក៏ជួសជុលឡាននោះរួចភ្លាមដែរ ហើយគាត់បានសួរម្ចាស់ឡានថា " ម៉េចមកចោលខ្ញុំ?" បើមិនឲ្យមកចោលយ៉ាងម៉េច ព្រោះបើហ៊ានឈប់នៅចាំជាក់ប្អូនឯង ទាហានដែលនៅយាម

ទីនោះគេនឹងបាញ់បំបែកកង់ឡាន" ពេលនោះគេក៏រុញលោកគ្រូ សុត ឲ្យឡើងជិះឡានដោយគាត់មិនបានមានឱកាសមកជំរាបលាបុរសនោះសោះ ។ ប៉ុន្តែដល់លោកគ្រូសុតខំងាករកមើលទាំងចិត្តសោកស្តាយដោយមិនបានជំរាបលាបុរសនោះ ស្រាប់តែបាត់ស្រមោលបុរសជិះកង់នោះ ព្រមទាំងផ្ទះដែលគាត់បង្ហាញនោះក៏លែងមើលឃើញទៀត មើលឃើញតែជាខ្ទមតូចៗនៅតាមបណ្តោយថ្នល់ទៅវិញ ។ ពេលនោះលោកគ្រូសុតនឹកស្ងើចអស្ចារ្យក្នុងចិត្តតែម្នាក់ឯង ដោយគិតថាបុរសនោះប្រាកដជាទេវតារបស់ព្រះជាម្ចាស់ហើយ ។

មុនពេលមកនៅក្រុងភ្នំពេញ ក្នុងឆ្នាំ ១៩៦៩ លោកគ្រូសុតនិងប្រពន្ធរបស់គាត់បានធ្វើស្រែនៅក្នុងខេត្តកំពង់ធំ ។ ការនេះមុនដំបូងគាត់មានការពិបាក ពីព្រោះគាត់ជាសិស្សសាលាដែលគ្មានបទពិសោធន៍ក្នុងការធ្វើស្រែចំការនោះប៉ុន្មានទេ ។ ប៉ុន្តែទោះបីជាមានការប្រឆាំង មានចោរលួចច្រូតដើមស្រូវឲ្យគោក្របីស៊ី និងមានការចំអកឡកឡឺយដោយព្រោះជំនឿរបស់ខ្លួនពីសំណាក់ពួកអ្នកស្រុកក៏ដោយ គ្រួសាររបស់គាត់ចេះរបៀបដាំដំណាំផ្សេងៗ ។ មានពេលមួយមានការសប្បាយលាយទុក្ខ នៅពេលដែលកំពុងសប្បាយនូវអ្វីដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពរឲ្យគាត់ដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅពេលរដូវចំរូត តែផ្ទុយទៅវិញម្តាយក្មេករបស់គាត់មិនសូវសប្បាយចិត្តឲ្យកូនស្រីរបស់គាត់រៀបការជាមួយអ្នកជឿព្រះយេស៊ូប៉ុន្មានទេ ។ គាត់មិនសូវចូលចិត្តអ្នកជឿព្រះយេស៊ូ ។ ម្តាយក្មេកគំរាមនឹងដោះយករបស់របរពីកូនស្រីរបស់គាត់ បើកូននោះមិនព្រមចាកចេញពីប្តី និងមិនព្រមលះបង់ជំនឿទេនោះ ។ អ្នកស្រី គីង ព្រមប្រគល់នូវអ្វីៗទាំងអស់ដែលជារបស់របរ (ដូចជាខ្សែក កងដៃ កងជើង ហូល ផាមួង) ដែលម្តាយចែកឲ្យនោះទៅឲ្យម្តាយវិញ ហើយទុកចិត្តព្រះអម្ចាស់ពេញទីសំរាប់សេចក្តីត្រូវការផ្សេងៗរបស់គាត់ ។

នៅក្នុងឆ្នាំ១៩៧០ លោកគ្រូ យង់ សុត បានចូលថ្វាយបង្គំព្រះ នៅ

ព្រះវិហារ បេថានីអន្តរជាតិ ។ នៅទីនោះលោក នរម៉ាន អិន្យ និង ម៉ារីអ៊ិន ជាបេសកជន និងជាគ្រូគង្វាលព្រះវិហារបេថានីខាងផ្នែកក្រុមជំនុំអន្តរជាតិ ហើយលោកទាំងពីរជំរុញលើកទឹកចិត្តលោកគ្រូសុតយ៉ាងខ្លាំង ។ នៅក្នុងឆ្នាំ ១៩៧២ គាត់ចាប់ផ្តើមចូលរៀនសាលាព្រះគម្ពីរនៅក្រុងតាខ្មៅរយៈពេលបី ឆ្នាំ។ ក្រោយមកគាត់ជាក្លាយជាគ្រូជំនួយនៅក្នុងក្រុមជំនុំ សារិបតា ដែលជួយផ្នែកការងារយុវជន និងផ្នែកផ្សាយដំណឹងល្អ ។ នៅពេលនោះក្រុមជំនុំជាច្រើននៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ហើយក៏មានបេសកជនដែលមានជំនឿយ៉ាងស្មោះត្រង់ដូចជា លោកអេឌី ប៊ីសប់(អង្គការទស្សនៈ ពិភពលោក) មែល ក្រេវិន លោក ជីន ហល អាលីស កុំប៉ាំង (OMF) ហើយនិង ដន កុំម៉ាក ។

មុនពេលទីក្រុងភ្នំពេញធ្លាក់ក្នុងកណ្តាប់ខ្មែរក្រហមពីរបីថ្ងៃ មានមិត្តភក្តិនៅខាងក្រៅប្រទេសបានព្រមានប្រាប់ឲ្យដឹងពីរឿងនេះ ។ នៅពេលដែលខ្មែរក្រហមចូលទៅក្នុងទីក្រុងនោះ យើងដឹងច្បាស់ថា ជនបរទេសត្រូវចាកចេញពីប្រទេស នៅពេលនោះគ្រួសាររបស់លោកគ្រូ សុត បានទទួលនូវការអញ្ជើញឲ្យចេញក្រៅប្រទេសដែរ ។ គាត់បានសម្រេចចិត្តថា បើសិនក្រុមគ្រួសាររបស់គាត់ទាំងអស់បានទៅទាំងអស់គ្នា ទើបគាត់ព្រមទៅ តែបើមិនអាចទៅទាំងឪពុកម្តាយរបស់គាត់ទេនោះ គាត់សម្រេចថា គាត់មិនព្រមទៅទេ ។

មិត្តសម្លាញ់របស់គាត់បានជំរុញលើកទឹកចិត្តឲ្យគាត់ចោលរបស់របរទាំងប៉ុន្មានកុំឲ្យខ្វល់ខ្វាយអ្វីឡើយ ដូចជាថ្នាំពេទ្យ ខិត្តប័ណ្ណ សម្លៀកបំពាក់ និងចំណីអាហារ ។ ព្រះជាម្ចាស់នឹងប្រទានឲ្យនូវអ្វីដែលគាត់ត្រូវការ ។ ការផ្តល់ដំបូន្មាននេះអាចជួយឲ្យសង្គ្រោះជីវិតរបស់គាត់បាន ។ នៅពេលដែលគាត់វិលត្រឡប់ទៅដល់ស្រុកកំណើតរបស់គាត់នៅឯកំពង់ធំវិញ គាត់នៅសល់តែសម្លៀកបំពាក់សាមញ្ញ ហើយគាត់បានចុះឈ្មោះជាអ្នកធ្វើ

ស្រែចំការ ដោយការដែលគាត់មានជំនាញក្នុងការធ្វើស្រែចំការនោះ ទើបខ្មែរក្រហមមិនសង្ស័យគាត់ជាអ្នកធ្វើការនៅភ្នំពេញ ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយគ្រីស្ទបរិស័ទខ្មែរជាច្រើននាក់បានស្លាប់ ដោយព្រោះតែជំនឿរបស់ខ្លួន តែចំពោះគាត់មេកងរបស់គាត់ គេមិនដែលសួរនាំគាត់អំពីជំនឿសាសនារបស់គាត់ឡើយ ។

ដោយសារតែអ្នកស្រុកកំណើតរបស់គាត់ គេស្គាល់ថា គ្រូសុត ជាអ្នកជឿព្រះយេស៊ូនោះ គ្រាន់តែគាត់ និងក្រុមគ្រួសារទៅដល់ភូមិកំណើតភ្លាមមានគេមកប្រាប់ថា គ្រួសារសុតឯងមិនរស់ទេ! ព្រោះគេដឹងថាគ្រួសារសុតឯងជាអ្នកបំរើឲ្យចក្រពត្តិអាមេរិក! ។ គ្រាន់តែឮពាក្យនេះភ្លាមគ្រូសុត និងគ្រួសារភ័យជាខ្លាំង ហើយពួកគាត់តែងតែអធិស្ឋានសូមព្រះជួយការពារ និងទុកជីវិតដើម្បីបានរស់នៅបំរើព្រះអង្គ ។ កាលណោះគ្រូសុតបានលាក់គម្ពីរទុកក្នុងស្រោមខ្នើយ ហើយគាត់អាចមានឱកាសអានព្រះបន្ទូលរៀងរាល់ថ្ងៃព្រោះគាត់ជាអ្នកធ្វើត្នោត ។

នៅពេលដែលយើងសួរគាត់ថា តើនៅសម័យខ្មែរក្រហមមានអ្វីដែលធ្វើឲ្យមានការប៉ះពាល់ដល់ជំនឿរបស់គាត់ទេ គាត់ឆ្លើយរយៈពេលនោះកាន់តែធ្វើឲ្យគាត់មានជំនឿកាន់តែរឹងមាំឡើងថែមទៀត ។ ពេលដ៏លំបាកយ៉ាប់យឺតបំផុតរបស់គាត់នោះ នៅពេលដែលមេខ្មែរម្នាក់ព្យាយាមរកសម្លាប់គាត់ ។ អ្នកនោះឈ្មោះ សម ចេង ជាប្រធានសហករណ៍ក្ដាមហារ ឃុំ ឈូកខ្សាច់ ស្រុក បារាយនោះ ហើយពេលនោះ សមមិត្ត ចេង រៀបចំគម្រោងការសម្លាប់គ្រូសុត មានប្រជាជនមូលដ្ឋានបានដឹងពីការនោះ គេបានមកប្រាប់គាត់ឲ្យប្រយ័ត្នខ្លួន ។ ប៉ុន្តែគ្រូសុតមានតែការអធិស្ឋានសុំឲ្យព្រះជួយ។ នៅថ្ងៃមួយមានខ្មែរក្រហមថ្នាក់លើមួយក្រុមទៀត មកចាប់មិត្តចេង យកទៅសម្លាប់បាត់ទៅ ទើបពេលនោះគ្រូសុត និងគ្រួសារអាចមានជីវិតរស់នៅរហូតមក ។ នេះគឺជាព្រះអម្ចាស់បានការពារគាត់យ៉ាងពិតប្រាកដ ។ នៅក្នុង

ពេលនោះគ្រូ សុត ក៏បាននាំបងប្អូនថ្វាយខ្លួនជឿដល់ព្រះចំនួនបីនាក់ដែរ គឺលោក ខៀវ វ៉ាន់ឡុង អ្នកគ្រូ ឱត សារី និង អ្នកស្រី មឿងឡាមើយ ។

សព្វថ្ងៃនេះលោកគ្រូ យង់ សុត ជាអ្នកដឹកនាំដល់ក្រុមជំនុំដំណឹងល្អខ្មែរទូទាំងប្រទេស ។ គាត់មានតួនាទីជាអ្នកដឹកនាំ តាំងពីឆ្នាំ ១៩៩០ ។ គាត់ព្រមទាំងប្រពន្ធគាត់ មានកូន៨នាក់ ដែលមានអាយុពី ១៥ រហូតដល់អាយុ ៣២ឆ្នាំ ។ កូនរបស់គាត់ទាំងអស់សុទ្ធជាអ្នកជឿព្រះយេស៊ូ ហើយមានព័ន្ធកិច្ចផ្សេងៗនៅក្នុងទីក្រុងភ្នំពេញ ។ ក្រុមជំនុំមានកម្មវិធីសំរាប់ផ្សាយដំណឹងល្អដល់យុវជន សំរាប់អ្នកនៅជិតខាង និងនៅតាមបណ្តាខេត្តនានា ។ ក្រុមជំនុំគ្រីស្ទបរិស័ទដំណឹងល្អខ្មែរ ក៏មានរចនាសម្ព័ន្ធជាក្រុមស្ត្រី ក្រុមបុរស ក្រុមយុវជន និងក្រុមកុមារផងដែរ ដើម្បីសម្រេចផែនការផ្សាយដំណឹងល្អ បង្កើតក្រុមជំនុំថ្មីថែមទៀតរាល់ឆ្នាំ ។

លោកគ្រូ សុត ជឿលើភាពរឹងមាំរបស់ក្រុមជំនុំខ្មែរ ត្រង់ចំណុចរឹងមាំ និងអាចឈរនៅជាក្រុមជុំនុំរៀបរយបាន ។ ក្នុងនាមជាគ្រីស្ទបរិស័ទត្រូវអភិវឌ្ឍផ្នែកទម្លាប់នៃការសិក្សារៀនសូត្រ និងការសង្កេតឲ្យស្គាល់ផ្នែកខាងឯវិញ្ញាណ នោះគេនឹងរីកចំរើនល្អតលាស់ ហើយមិនវង្វេងដោយព្រោះតែពួកខុសឆ្គង ដែលគេបាននាំមកនូវព្រះរាជសារមិនត្រឹមមកកម្ពុជានោះឡើយ ។ ការអធិស្ឋានចំពោះអ្នកដែលទទួលនូវការដឹកនាំឲ្យវង្វេងនោះ គឺជាការសំខាន់។

ចំពោះការពិភាក្សាថា តើបេសកជនថ្មីៗអាចជួយអ្វីប្រសើរបំផុតដល់ក្រុមជំនុំកម្ពុជា? គាត់និយាយថាចំពោះអ្នកទាំងឡាយដែលកំពុងធ្វើការជាមួយក្រុមជំនុំខ្មែរដែលមានរួចហើយនោះ អ្នកនោះត្រូវខំស្វែងរកគតិបណ្ឌិត និងការរួមចំណែកផ្តល់យោបល់ពីក្រុមជំនុំខ្មែរនោះ គឺមានប្រសិទ្ធិភាពជាទីបំផុត ។ ចំពោះអ្នកទាំងឡាយណាដែលមកដល់ ហើយចាប់ផ្តើមបង្កើតក្រុមជំនុំហើយមានគ្រូគង្វាលជាជនបរទេសនោះ ហើយមិនបានយល់ពីទំនៀមទំលាប់ និងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ខ្មែរនោះគឺមានការពិបាកក្នុងការ

សម្របសម្រួលឲ្យចូលធ្លុងគ្នាណាស់ ។ ពួកគេតែងតែទទួលនូវការបោកបញ្ឆោតយ៉ាងងាយស្រួល ពីអ្នកដែលជួយការងាររបស់គេនោះ ដោយព្រោះមានការយល់គ្នាមិនច្បាស់ ។

លោកគ្រូ យង់ សុត អធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រទានការយល់ដឹងពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គដល់ក្រុមជំនុំនៅកម្ពុជា ហើយគេយល់ដឹងយ៉ាងច្បាស់ពីអត្ថន័យនៃការបំរើ ។ គាត់អធិស្ឋានសូមឲ្យព្រះជាម្ចាស់ប្រទានពន្លឺ និងគតិបណ្ឌិតឲ្យដល់ប្រជារាស្ត្រកម្ពុជា ដើម្បីឲ្យគេស្វែងរកបំណងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ហើយក៏សូមមានសិទ្ធិសាសនា និងសូមឲ្យអ្នកនយោបាយទាំងអស់ កុំឲ្យគេបង្កើតច្បាប់ហាមប្រាមសិទ្ធិសាសនា និងការថ្វាយបង្គំព្រះនោះឡើយ ។

លោកគ្រូ យង់ សុត បានឃើញព្រះគុណអស្ចារ្យនៃព្រះហស្តការពារ និងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះអម្ចាស់ ។ គាត់ក៏បានឃើញការអស្ចារ្យពីលិទ្ធផលនៃការអធិស្ឋានរបស់ម្តាយគាត់ ដែលបានអធិស្ឋានសំរាប់ជីវិតរបស់គាត់ ។